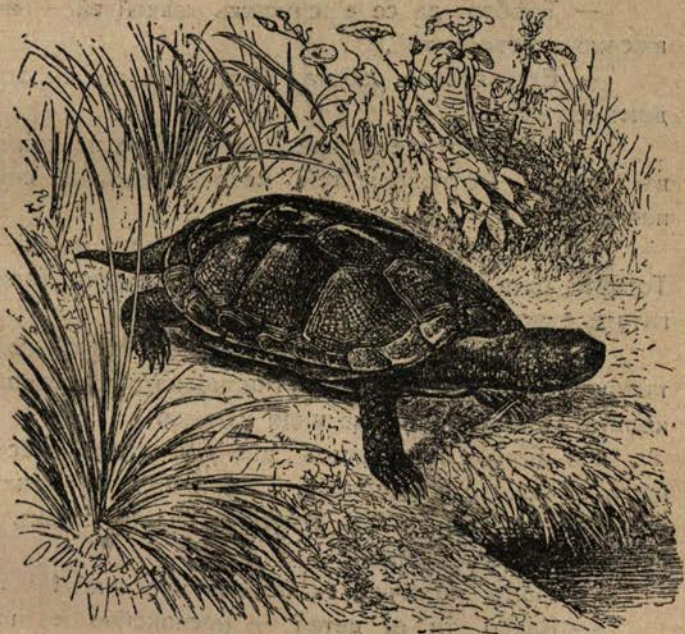


бѣха блѣсъка си и се сливаха въ една жълтеникава маса. Въмѣсто веселитѣ птици взеха да се явяватъ беззвучнитѣ прилепи и отъ време на време изъ гората се чуваха нѣкакви страшни и глухи звукове . . . Гората заспиваше . . . Додрѣма ми се и на мене подъ еднообразния шумъ на талигата.



— Внимавай добре, Мирчо, да не ни обърнешъ — чухъ като на сънь маминия гласъ.

Лениво си отворихъ очитѣ и видѣхъ, че минаваме презъ едно мостче надъ една горска рѣкичка.

— Ей сега ще стигнемъ! — отговори Мирчо и бърже подкара конетѣ.

Клепкитѣ ми пакъ се слѣпиха; главата ми се